

HİPOKRAT'IN KIZI

HAYDAR KARABEY 2019

Yeşilçam'ın ünsüz emekçilerinden "Figüran Ferit", Kayıpköy yakınlarındaki uçsuz bucaksız plajın kumsallarında bir çöl filminde oynarken aşık olmuş, buralara yerleşmeye karar vermiş. Ne yapıp edip köy kıyısında eski bir depoyu mekan edinmiş, salaş bir de restoran açmış. Sahiplendiği iki katlı, ahşap deponun belli ki eskiden zeytinyağı, şarap benzeri ürünlerin hazırlanıp yüklendiği bir kayıkhaneye olan zemin katı çakıl kaplı ve dalgalar neredeyse içeriye kadar giriyor. Burası restoranı. Burada sıcak gecelerde çıplak ayakları sular yalarken bir şeyler atıştırmak gerçekten keyiflidir.

Üst katta ise dört oda var ve bunları da kendince pansiyon adı altında kiraya veriyor. Bir yatak, bir sehpa, bir dolap. Çok cimridir diye de nam salmış köyde. Akşam lambayı biraz uzunca açık tutan konukların kapısını nazikçe tıklatıp, "artık uyusanız, yarın güzel bir gün olacak" diye uyardığı söylenir. Pis dedikoducu köylüler işte.

Ferit denizle bir hizadaki zemin katına bir, tek bir uzun masa atmış. Masa gerçekten öncü bir tasarım unsuru; boyuna kesilmiş, iyi cilalanmış müthiş bir zeytin ağacından tablası var, yaklaşık on kişilik. Sözde beni sever, koşullu olarak seyrekçe gelen misafirlerinin masasına davet eder, ben de figüranın figüranı olarak katılıyorum sıkça bu beleş yemeklere.

Koşullar şunlardır: Fazla içilmeyecek, yenmeyecek, ama masa sohbetine doğru hafif bir espri ve entelektüellik sürülecek. Bildiğiniz meze olma görevi işte. Diğer -gerçek- mezeler ise epeyce zayıf dönem icabı, ama Ferit'te balık doğrusu her zaman taze ve nefistir.

Hikayemizin konusu olan günün akşamına doğru üç beş kayanın koruduğu balıkçı barınağına bir motoryat girdi. Onbeş metre var yok. Ama bu ziyaret o zamanlar Kayıpköy için çok önemli bir olay. Köyün tüm çocukları, parmağını emeninden sigaraya ilk başlamış olanlarına kadar topluca kayalıklara tüneyip bu tekneyi bir uzay yarattığı gibi seyretmeye koyuldular tabi. Palamar alındı, verildi ve konuk tekne kırık dökük balıkçı botlarının arasında bir prenses gibi görüntüdeki yerini aldı.

Bana da elbette akşama Figüran'ın yerinde beleş bir yemek gözüktü.

Nitekim, az sonra Ferit kardeşimin tıfıl bir elemanı yemek daveti haberimi getirdi.

...

Akşam günbatımına doğru Motoryatlı misafirler, yani reklam ajansı sahibi, gazeteci, fotoğrafçı tayfasından muhtelif elemanlar, fiyakalı renkli bol çiçek desenli şalvarlar, bandanalar, sandaletler, bol boncuklu hanımefendilerden oluşan sekiz kişilik bir ekip olarak kahkahalar, çığlıklar “woow”lar arasında bu acayip restoranımıza avdet etti. Kendi şampanyalarını getirmişler, günbatımına doğru patlattılar, aşk sözcükleri fısıldaştılar ve korkunç rahatsız tahta sandalyelerinde yerlerini aldılar. Hayatını rol kesmekle kazanmış olan Ferit ise nasıl havalarda, nasıl saygı sevgi içinde hizmet ediyor, afferindi kendisine doğrusu.

Konukların rakı kadehleri muhtemelen yoğun bakterili kırma buzlar ile terlemeye başladığında kara kuru sıska sevimsiz çekingen bir kız da elinde bir defter ve bir kurşun kalemle bizlere katılıp (aslında katılmayıp) masanın dip ucuna ilişti, kimse de oralı olmadı. Adet böyle kardeşim, soframız misafirlere açık. Ben anladım tabi, yukarıdaki sefil odalardan birinde kalan muhtemel bir çaylak arkeoloji öğrencisi filandır bu dedim. Bir gülümsedim kendisine ama pek yüz bulamayınca entelektüel yurttaşlarımızla takılmaya devam ettim. O da defterine bir göz attı, masaya bakıp biraz ekşidi, sonra da beleş balığına yumuldu.

...

Bir süre sonra masada gürültü patırtı, aşk meşk, mavi Akdeniz ve mavi özgürlük çığlıkları birbirine karışırken, Figüran'ın ekibinden tıfıl oğlan koşarak gelip patronunun kulağına bir şeyler söyledi. Adamın suratı buruştu, beti benzi attı, “nereden çıktı bu şimdi” gibisinden söylendi ve çocuğu itekleyerek mutfığa yönlendirdi.

Rakımı idareli olarak içmeye çalışıyorum, söylemişim beleş kontenjanım var ve kısıtlı. Bu arada dışarıda çakılda sıkıntılı olarak bir sağa bir sola yürüyen hırsız balıkçıya takıldı gözüm. Sanki bu muhabbet ortamına girsem mi girmesem mi diye ara sıra göz atıyor bizim şenlikli masaya doğru. Ortalıkta bir sorun var ama anlayamıyorum.

Sessizce dışarı karanlığa süzüldüm, herifi yakaladım:

“Söylesenize be adam neler dönüyor burada”

“Entel abim söylesem sana da içeri gidip şu senin takımından bir küçük yardım isteyebilir misin acaba bilemem ki”

“Ne olmuş ki yardım isteyeyim, delirtmeyin adamı be balıkçı?”

“Abim, Kaputaş virajı var ya otuz kilometre ileride”

E var tabi, 75 metrelik uçurum, daracık bir köprü, korkunç bir kanyonu geçer, köprünün başında yapımı sırasında düşüp ölen sekiz işçinin adının yazılı olduğu bir kitabe bile vardır, aşağısı dünyanın en güzel türkuaz denizidir ama oraya da yalnızca denizden ulaşılır filan falan...

“Oraya bir araba uçmuş, dört kişi, ancak denizden ulaşılır... İşte biliyorsun, ben gitsem bir saat sürer, ölü dalga da var fena halde, bu motoryatlı beyler on dakikada ulaşır, kapar gelirler kazazedeleri, bu arada kasabadan ambulans da isteriz bizim limana, kendilerine bir sorsak dedimdi”

Adamım tüm planı yapmış, iş başa düşüyor artık.

Masaya dönüyorum, durumu hızlıca anlatıyorum, tüm ekip soran gözlerle ama Figüran ise korkunç kızgın bir ifadeyle bana bakıyor.

“Kesinlikle izin veremem. Bana bak! Bir, misafirlerimiz yorgun. İki, içkililer. Üç, gecenin tadını kaçırmaya haydi bakayım” diyor.

Ekibe planı bir kez daha açıklıyorum, motoryat bize en az iki saat kazandıracak, zaten dört yaralıyı taşıyacak teşkilatta bir tekne de bu koyda yok, balıkçı teknesiyle gitsek üstüste mi koyacağız yaralıları?

Soran ve rica eden gözlerle bir kez daha.

Kimseden ses yok.

“Evet bembeyaz teknenize biraz kan bulaşabilirdi, çok haklısınız” diyorum ağlamaklı bir sesle ve elbette rakının da verdiği küstahlıkla. Bu arada karakız toz olmuş, herhalde bu tür maceralar onun nahif yapısına hiç uygun değil.

Fırılıyor dışarı, balıkçıya “abi çalıştır motoru biz gidiyoruz” diyorum. Önce koşup posta acentesinden acele telefon ile kasabadan bir ambulans ısmarlıyor adamım.

“Abi onlar buraya iki saatte varır, biz de nasipse iki saate döneriz” diyor.

Nasipse?

“Lanet olsun bu Kayıpköy’e de, Akdeniz’in türkuaz kıyısına da ulan”

İki gün önceki fırtınanın bıraktığı ölü dalga elbet balıkçıya vız geliyor ama kör karanlıkta ine kalka neredeyse ben de ambulanslık bir sakat olarak birbuçuk saati geçen bir sürede Kaputaş plajına varıyoruz.

...

Balıkçı yaklaşınca fenerle kıyıyı, çakılı tarıyor. Beyaz bir araba burun üstü çakılmış uçurumdan aşağıya, yukarıdaki köprüye doğru tutuyor feneri, en az doksan metre.

“Abi ben beş kişi görüyorum” diyor.

“Ben bir halt görmüyorum?”

Bodoslama giriyor çakıla ekmek teknesi ile. Kıyıya atıyoruz. Bir kadın kenara uzatılmış sırtüstü, belli ki o gidik, diğer üç kişi kanlar içinde inlemeler, ahlamlar. Hepsi bir arada, çakıla çökelmiş bir kızın etrafında, dizlerinde bacaklarında kafaları, kız bir elinde tampon bir elinde bir su şişesi. Bir birine bir diğerine eğiliyor, bir şeyler söylüyor, yapıyor.

Bizi görünce “Bir kaybımız var üç de yaralı, tekneye yatırabiliriz herhalde” diyor. Bu çirkin meleşti tanıyorum, bizim son akşam yemeğinde sofradaki kara kuru kız bu.

“Tıp öğrencisiyim, bisikletle geldim, uçurumdan inerken bacağımı sakatladım, kolumu burktum siz taşıyın bunları ama durun bir dakika. Kayıkta vardır, düz tahtalar getirin” diyor.

Aptal bakışlarımız altında gömleğini yırtıp bu yarı ölü insanların koluna, boynuna, bacağına tahtaları bağıyor.

...

Ambülans Kayıpköy rıhtımına gelmişti, sabaha karşı döndüğümüzde.

...

Öğlen uyandığımdaya koyda o beyaz motoryat yoktu.

...

Bisikletli kız da yoktu.